

Regula vitae.

V celi tesni pater mlad sedi,
 zro v odprto knjigo mu oči . . .

Čita, čita . . . vstane, zopet sede —
 nočejo pač v glavo mu besede:

»Greha, človek, čuvaj se skrbno,
 Bog se večni žali z njim hudo.«

»Zlega ni ne stori, ne govori
 in s strastmi se srca krepko bori!«

»Greha mi ne delaj, ker je greh!«
 To on čita v bukvah modrih teh. —

Ali v duši nekaj mu šepetče,
 kar modrosti zdi se meni večje.

Ta šepet, navdihnjen od Boga,
 vso premaga učenost sveta.

Pater mladi se zamisli, lista . . .

»Kje si, hči nebes, resnica čista?«

»Ne umejem . . . v meni vse kipi,
 a sodnik naš bodi — glas vesti.«

»Ko grešiš, takoj se ti pojavi,
 kaj je greh, kaj dobro je, ti pravi.«

»Kot v prirodi se vihar besneč
 v prsih javi glas vesti skeleč.«

»On, kaj zlo, kaj dobro je, dosodi,
 glas vesti merilo v tem ti bodi!«

»Glas poslušaj ta in brez skrbi
 čist boš krivde svoje žive dni.«

»In še nekaj, bratje, rad bi rekel:
 v prsih nosiš sam svoj raj, svoj pekel.«

»Sam na zemlji ustvarjaš si lahko
 temni pekcl, blaženo nebo.«

T. Doksov.